

Herudover foreslås bestemmelsen i den hidtidige stk. 3 (som bliver *stk. 2*) ændret, således at politimesteren gives udtrykkelig hjemmel til at ansætte reserverbetjente. Forskellen på kommunefogeder og reserverbetjente er, at de sidstnævnte (fortsat) ikke har selvstændig politimyndighed.

Til § 63

Bestemmelsen svarer med en ændret formulering af *stk. 2* (i lyset af den nuværende stillingsstruktur for det juridiske personale) til den nugældende bestemmelse i retsplejelovens kapitel 1, § 19. Der er ikke tilset nogen realitetsændringer.

Til § 64

Bestemmelsen svarer med en ændret formulering af *stk. 2, 1. pkt.*, til den nugældende bestemmelse i retsplejelovens kapitel 1, § 20.

Den nugældende bestemmelse i kapitel 1, § 20, stk. 2, 2. pkt., hvorefter en person, der ikke har bestået juridisk embedseksamen, i påtrængende tilfælde midlertidigt kan beskikkes som politimester, er betydningsløs i praksis og foreslås ophævet.

Bestemmelsen i *stk. 3* svarer til den nugældende bestemmelse i retsplejelovens kapitel 1, § 20, stk. 3, med den ændring, at forudgående beskæftigelse hos anklagemyndigheden sidestilles med ansættelse i politiet i relation til kravet om forudgående beskæftigelse.

Med den forslåede formulering vil der fortsat være mulighed for at ansætte en person som politimester i Grønland, uden at vedkommende i mindst 3 år har været taget en overordnet stilling i politiet eller anklagemyndigheden. En forudsætning herfor vil være, at det på anden måde er godtgjort, at den pågældende er egnet til ansættelse som politimester.

Med bestemmelsen forudsættes det således, at Justitsministeriets hidtidige praksis med hensyn til ansættelse som politimester på Grønland opretholdes, og der er ikke med den ændrede formulering tilsigtet nogen realitetsændring.

Til § 65

Bestemmelsen i *stk. 1* svarer i sit indhold til den nugældende bestemmelse i retsplejelovens kapitel 1, § 22, stk. 1. Dog er rigsadvokaten medtaget for at præcisere, at rigsadvokaten og personer, der er antaget til bistand for denne, giver møde i kriminalsager, der efter en 3. instansbevilling indbringes for Højesteret.

Efter bestemmelsen i *stk. 2* skal de offentlige anklagere fremme enhver sag med den hurtighed, som sagens beskaffenhed tillader, og derved ikke blot påse at

skyldige drages til ansvar, men også at forfølgning af uskyldige ikke finder sted.

Bestemmelsen udtrykker det fundamentale objektivitetsprincip, hvorefter anklagemyndigheden (og herunder politiet i relation til efterforskningen) har pligt til også at tage enhver omstændighed, der tyder på en mistænks uskyld, i betragtning. Princippet kan betragtes som en af de væsentligste retssikkerhedsgarantier inden for kriminalretsplejen og betyder i praksis, at politi og anklagemyndighed er underlagt en pligt til at udføre efterforskning og påtale på objektiv måde.

Objektivitetsprincippet indebærer bl.a., at der ikke rejses tiltale i en sag, medmindre det fra anklagemyndighedens side skønnes, at tiltalerejsningen vil føre til domfældelse.

Med hensyn til kravet om, at sagen skal fremmes med den hurtighed, som sagens beskaffenhed tillader, bemærkes, at der ikke er fundet grundlag for en mere detaljeret lovregulering af dette spørgsmål, f.eks. i form af frister for efterforskningens varighed. Derimod er der særlig anledning til at fremhæve, at der for politiet består en pligt til at prioritere sagerne efter disses karakter. Der bør således reageres med overordentlig stor hurtighed over for alvorligere sager, f.eks. voldtægtssager, og det bør påses, at sagen under hele sagsforløbet fremmes med den fornødne hastighed. Dette grundlæggende krav gælder såvel i relation til politiets efterforskning, som med hensyn til politiets virksomhed som anklagemyndighed.

Om objektivitetsprincippet i relation til spørgsmålet om påtaleopgivelse og tiltalefrafald mv. henvises i øvrigt til betænkningens afsnit X, kap. 3.3

Bestemmelsen i *stk. 3* svarer med enkelte sproglige ændringer til den nugældende bestemmelse i retsplejelovens kapitel 1, § 21, stk. 2. Bestemmelsen fastslår, at politimesteren i sin virksomhed som anklagemyndighed er direkte underordnet rigsadvokaten. Derved præciseres, at den almindelige struktur for anklagemyndigheden i Danmark – med en statsadvokat som mellemled mellem politimestrene og rigsadvokaten – fortsat ikke gælder i Grønland.

Bestemmelsen i *stk. 4, 1. pkt.*, fastslår den almindelige hovedregel, hvorefter rigsadvokaten i kraft sit overordningsforhold er rekursmyndighed for afgørelser truffet af politimesteren i 1. instans og fører tilsyn med politimesterens virksomhed som anklagemyndighed. Bestemmelsen fastlægger ikke kredsen af klageberettigede, hvilket i stedet må afgøres efter de almindelige forvaltningsretlige regler.

Efter bestemmelsen i *stk. 4, 2. pkt.*, begrænses – i overensstemmelse med princippet i den danske rets-